

[Lykketoft]

Jeg tænker her ikke mindst på det, som var hovedslagvaren i regeringens afbureaukratiseringsredegørelse for et par år siden, nemlig om-lægningen af skattevæsenet. Det er jo også – forstærket af den nuværende skatteministers meget uheldige hånd – blevet til en simpel mas-sakre på effektiv ligningsindsats her i landet.

Det kan man selvfølgelig godt kalde afbu-reaukratisering, og det kan man godt bryste sig af, men resultatet er alene, at man har givet nogle mennesker nogle dårligere arbejdsvilkår, man har flyttet rundt på mange folk – ofte ser det ud fra også nærtstående beskuere, som om man flytter rundt bare for at flytte rundt – og resultatet er blevet, at store dele af mandskabet skæres væk, men at også en stor del af det arbej-de, der burde gøres bare for at sikre de indtæg-ter, finansministeren har brug for for at få sam-fundet til at køre fornuftigt, falder væk.

Den form for modernisering er fuldstændig skudt i hovedet, og det burde være finansmini-steren, der ud fra de ressortinteresser og det helhedssyn, han skal sørge for bliver varetaget, greb ind over for den form for misforstået ned-skæring.

Der er mange andre eksempler på, at disse politisk besluttede og ofte helt lineære nedskæ-ringer, skæren den ene skive af spegepølsen ef-ter den anden på nogle områder eller politiske store hovsablesparelser som f.eks. på erhvervs-politikens område i forbindelse med sidste fi-nanslov, har dybt skadelige virkninger på den modernisering af den samlede samfundsøko-nomi, som moderniseringen af den offentlige sektor selvfølgelig kun er en del af.

Det er vel i og for sig de synspunkter, som jeg synes det er værd at understrege i forbindelse med denne meget tilforladelige dupliserede sag på 17 sider, hvor slagordene og de gode in-tentioner i øvrigt gentages, og hvor det meste af det, så længe det står på det taknemlige papir, er noget, Socialdemokratiet kan tilslutte sig.

Der er dog ét område, hvor vi klart er uenige, men hvor regeringens faktiske opfindsomhed jo heldigvis heller ikke er så stor, og det er spørgsmålet om brugerbetaling. Det går igen også i opremsningen af initiativer i denne mo-derniseringsredegørelse, at øget anvendelse af brugerbetaling og privatisering fortsat bør ind-gå som centralt element i at effektivisere løsnin-gen af opgaverne.

Jeg tror, man må sige – det kan ikke siges tit nok – at det altså skiller dér, hvor væsentlige so-ciale goder skal prissættes, og hvor de, der er indkomstvage, skal betale for det. Den måde at rationalisere og effektivisere den offentlige sektor på er vi ikke enige i er hensigtsmæssig.

Men som det også er fremgået af de nordiske arbejderbevægelses fælles rapport, SAMAK, om fornyelse af den offentlige sektor, er vi til gengæld meget optaget af alle de steder, hvor man gennem øget decentralisering, selvforvalt-ning, kan øge kappestriden inden for den of-fentlige sektor om at gøre tingene bedst muligt, om at decentralisere budgetansvar og økono-mistyring så meget som muligt og om at detail-regulere så lidt som muligt fra centralt hold.

Jeg skal også gøre finansministeren opmærk-som på, at der i det udspil om arbejdsmarkedet og arbejdsmarkedets uddannelsesindsats, som Socialdemokratiet fremlagde den 23. april un-der titlen »Alle i Gang«, netop indgår som en model, der bør anvendes i øget omfang til sty-ring af efteruddannelsesaktiviteterne, at man udstyrer regionale arbejdsmarkedsmyndighe-der med en stor sum penge og siger: Her er en opgave, der skal løses; gå selv ud og find i en kappestrid mellem mange forskellige eksiste-rende og måske nytilkomne uddannelsesinsti-tutioner de bedste og de billigste tilbud. Altså lad være med i så høj grad, som I har gjort hid-til, at lænke løsnings af en bestemt offentlig opgave nødvendigvis til en bestemt institution.

Det tror vi er noget af det, der kan bidrage til, at omtanken i forbindelse med nytænkning og effektiv udnyttelse af ressourcerne i de enkelte institutioner bliver større. Og jeg tror også, at det er principper, der i større eller mindre grad kan tilpasses også på andre offentlige områder.

Collet (KF):

Den romerske filosof Tacitus sagde: »De mest ryggesløse lande har de fleste love.« Vi har herhjemme, står der i redegørelsen, 6.500 love og bekendtgørelser, og en syvendedel af disse bliver ændret hvert år; det er lige knap 1.000. Uden at vi dermed kan betragte Dan-mark som et ryggesløst land, fremgår det allige-vel af regeringens moderniseringsredegørelse, at vi har for megen lovgivning og for mange regler, og at mange borgere vældig ofte ikke forstår eller kender disse love og bekendtgørel-ser.